

MARRAMAU

SEMANARI-SATIRICH

Any 1 = Num. 2

Administració;
PONENT, 2

Barcelona, 21 Octubre 1906

La Redacció viu
per les teulades

Num. solt: 5 cents.

Carnestoltes, quinze voltes

CIUTADANS! Avuy diumenge, que cap de vosaltres falti a les Arenes de Barcelona a engroixir el grandlós

APLECH DE LA PROTESTA

DE TEULADES PER AMUNT

La nostra reunió d'aquesta setmana'ns veyem impossibilitats d'explicarla als llegidors de MARRAMAU!; primerament pels acords presos, que son fonament secrets, y segonament perquè quasi tota la varem passar ribent a *carcajada suelta*... y no n'hi hav a per menos: parlavem den Gimenez Moya. Y d'aquest bon senyor no se'n pot parlar seriament encara que un s'hi esfersi. Tot lo més, els qui se'l prenen pel costat que crema y s'hi enfaden quan se'ls hi anomena són l'amo de «La Martinica», una taverna del Paral·lel, y'ls impressors que feren els darrers números de *Paralelograph*, que en gloria estigui.

Peró nosaltres que'l coneixem d'aprop, que l'hem vist per la Rambla repartint als kioscos a uella finesa de *Miniatura* que buscava subvencions aristocràtiques en salons y palaus publicant retrats y biografies de senyorettes de la *alta sociedad barcelonesa*, que més tart l'hem vist fent versos dolents al *Diluvio* il·lustrat, y creixeli els cabells y la barba y la suor d'aquell gech de vellut de color d'oli y la pols del barret de tres pesetes; que l'hem vist als dematins a la plassa Reyat ab un feix de *Paralelograph*, essent víctima de les bromades dels venedors de diaris y a les nits pels escenaris de *gènere chico* essent la riota de coristes y baylarines barates per acabar veyentlo en unes postals fent d'*amigo* de l'Apostol del Coll y escrivint al *Descamisado* y dirigint ara aquell *Miau* que per estar faltat d'originalitat en tot, comensà fent un concurs que ja l'hav a fet a Madrid l'*A B C*... Nosaltres que'l coneixem tant an en Gimenez Moya, que vam posar música an aquells famosos versos d'un periódich que parlant d'ell preguntava:

«Es un home ó una ventada?
Ho dich perquè quants el veuen
se corden l'americana!»

calculin si'ns vegerem sorpresos al sentir com en aquella reunió clandestina dels quinze va dir que ell agafara un revolver y anir a a pertorbar l'*Aplech de la protesta* que avuy celebrar m els solidaris.

Vam sentir els que de la teulada l'escoltavem un esgarrafament general y per no interrompre ab les nostres miolades la majestat clandestina d'aquell acte, vam girar cua y vam apartarnos un xich no poguent aguantar el desitg inevitable de riure devant de les manifestacions bèliques d'aquell esquixt d'home.

Aixó es lo que'ls quatre gats vam sentir. Ara, mes tard, ens hem enterat ab la estupefacció consegüent que la reunió no va esser per pendre acords *revolucionarios* ni molt menos; es a dir, acords revolucionaris, segons diuen ells, si que'ls van pendre, però no pas de pròxima realisació. *Nada menos* que, segons cartes dels senyors Gimenez Moya y Massó, aquella reunió secreta no va esser més que pera arribar a la realisació d'un projecte que de dies els ballava pel cap: aixó era, constituir una societat revolucionaria—tornemhi ab la parauleta!—titulada «Fructidor».

En Massó, aquell que perquè es *federal* no pot entrar en la Solidaritat, segons ens manifesta ell, y perquè no podria esser diputat segons sabem nosaltres,—consti ab tot que tampoch ho serà ara—estí indignat perquè se'ls hi ha descobert el negoci compromettentli aquella barraca del carrer de Mercaders hont hi exerceix de caciquet, barraca fundada quan encara estudiava pera secretari d'Ajuntament tot despatxant

copes de Valls y petricons del clar, quan encara no tenia l'*esperansa*... de l'acta... societats de segurs... de vots, a cambi de tres mil pesetes... rotatives.

Peró nosaltres ens ho prenem tant a la fresca—el nostre fort d'activitat es en ple Janer, a la intemperie—que no'ns fa pas res que s'indigni per aquestes esgarripades que anirem prodigant tant com s'hi empenyin a uests politichs de nou encuny sistema Gimenez Moya-Massó.

Y en quant a lo que diu l'ultim d'aquests senyors en la seva missiva carregada de faltes gramaticals, de que pertorbar mitings solidaris es impropri de republicans, li recordem allò del gallego, que deya: «*Hemos de perturbar todos sus milins*, etc.»

Y per acabarlo de convèncer de que ha tocat el bombo podriem retreure ara allò de que la crema de les Coronas an en Rafel de Casanova va esser tramada en una taverna del carrer de Carders que tots coneixem. Més temps hi haurà per tot y el temps ens farà veure coses grosses...

Mentrestant, ja ho sabeu, solidaris: una *partida*, ab en Gimenez Moya al davant, avuy pertorbarà'l miting de les Arenes, tots portaran revolver... En Gimenez Moya revolver?... Ca, no ho creyem... tot lo més un sabre com una casa!..

GATADES

*Si no fos que no'ns agrada
fè'l ximple, com solen fer
els rotatius ab trenyines
que estan al Peu de la Creu,
parlaríem de nostre èxit,
de que hem guanyat molts diners
y de que'ns fem una casa
a la plassa den Lesseps,
encara que sapiguessin
que no hem pagat el paper,
que'ls quatre gatets dejunen
y que'ls caixistes també
y que l'impressor, badalla
y renega, tot a un temps,
perque no veu la manera
de cobrar lo que debem.*

*Pero no, porque nosaltres
som més formals que'n Moret
y no volem fer els primpceps
mentres ronquin els budells...
La vritat; nostra sortida
resultà un fracàs complert;
varem vendre quinze números
pel cap més alt; ni un de més,
y encara... ¡ves si es vergonya!
hem arribat a saber...
¡que tots quinze va comprarlos
un senyor, per fer paquets!*

*Un valent, un héroe, un digne
successor y èmul del Cid,
que's deu menjar les persones
crües, ó den viu en viu,
tinguè un cop de valentia
el dimars a mitja nit
pegant foch a les coronas
que guarnten el bonich
monument an Casanova,
aquell conceller ardit
que va donar una vida
per la dels barcelonins.*

*Davant d'aquesta prouesa
volèm que un valent aixís
passi a ocupar la pilastra
que temps abans va rostir...
¡Y que li pengin coronas
rostintles ab ell a dins!*

*Diuen que en Lerroux comensa
a trobarse marejat
perque tothom li diu nyébit
y deu, y apòstol, y fart...
y que pensa aixafà'ls nassos
del qui li digui al davant...
...Mentres giri tant la esquena
al davant, qui li dirà?*

*Sembla que'n Pich s'ha enfadat
per lo que li deya jo
que soch el més humil gat
que s'troba a la redacció.*

*Pero en Pich fa molt mal fet
en fernos mala carota,
perque aixó sempre denota
que no està prou satisfet.*

*En quant a aquí, no'ns fa pó
ja que d'ell tots ens burlém...
¡Nosaltres necessitem...
quatre Pichs... y repicó!*

LA NOSTRA TASCA

Cavallers, ja ho haveu vist, els gats ens llemem al carrer, disposats a fer rebombori.

Un periódich fet per gats, no deixa d'esser cosa que més de quatre no's creurán y fins regatejarán la possibilitat de que sigui certa. Més nosaltres hem de dir que aixís com els cultíssims atenienses tenien a l'óliva com a representació de la sabiduria, també'l gat pot tenir aspiracions encara que més humilíssimes, perquè además de córrer de nits com l'aucell sabi de l'Atica—y les nits ja sabem que es quan els pensadors elaboren les idees que han de remoure a l'Humanitat—té a son favor—y deixant de costat la modestia—l'astucia; y ja saben vostés, senyors, que en els calamitosos temps que a travéssem no sols se necessita sapiguer molt, sinó vigilar molt, porque un no s'enredi en l'intricada xarxa de la llei de jurisdiccions—guarda, Pablo!—y de les idem interminables ab que'ns *amanyaga*'l paternal Estat del país *más libre de Europa* segons digue'l célebre Castelar... Ja'l voldria jo entre nosaltres y professant les nostres idees, tan pacífiques y tan bescantades!

Els antichs egipcis tenien el gat en tanta estima, que arribaven a l'extrem de ferlo representació vivent dels penats (una mena de deus casolans) y que mactaren a un soldat romá perquè distretament signé la causa de la mort d'un membre de les nostres generacions, quina cronologia's perd en la pols dels sigles.

Nosaltres estimem més la *casa* que l'individu y ens agrada l'independencia, l'aïslament, el silenci, encara que a voltes el xibarrí fassi remoure les xamaneyes.

Nosaltres caminem pausadament, ab prudencia, som pacients, vigilem constantment a l'enemich, l'escometem ab valor sense perdre may la sang freda y ens enfilem al lloch més alt en cas de desigualtat de lluita, mirant a baix ironicament a l'enemich...

Com bons felins tenim inclinació natural a la lluyta, més procurem *caure* sempre de potes y no *ficarnos* de mans y peu al rotllo.

Injustament als gats se'ns moteja de

traydors, quan som de natural pacífic, no esgarrapant si no'ns inquieten y sempre en llegítima defensa, car moltes voltes se'ns amohina ben imprudentment. Y creguin que avuy se'ns inquieta, pessiga y busca de mala manera.

Pero caminarem ab cuydado perquè *gat escaldat ab aygua tebià'n té prou*, més que vagin en compte a *l'estirarnos la cua*. També, no's pensin, hi haurà alguna esgarrapadeta per les persones de la família, però més com avís que ab ganes de fer mal, car les nostres embestides serán enèrgiques, persistents y calculades pera aquells que sempenyen en fer barallar als catalans *com gat y gos*. Per aquests, enemichs declarats, no hi haurà compassió de cap mena, y creguin que encara que som sols *quatre gats*, com tindran ocasió de veure, cada un de nosaltres es un *gat dels frares* y sapigut es de sempre que la nostra especie es *més viva que les rates*.

Com no'ns coneix ningú, no'ns podran tocar el morro ni enllepolirnos ab lleminadures, y així, amagats, quan un menys s'ho pensi veurà *treure les urpes*, car *val més poch y que piqui bè, que no pas molt y que piqui poch*.

Procurarém enlayrarnos sempre, puix com a bons gats no temem el vértich.

Y ahl! No cal dir que'ns agrada fer el tronera, moure xibarrí y sortir de nits. Ab els ulls habituats a la fosca, sabrem distingir lo que convingui entre les espesses tenebres que'ns enrotllen, y enfilats pels terrats y pels llocs inacessibles als mortals ab *pantalones*, vigilarém sempre. Estiguin atents a la nostra fesomia y als nostres *marramaus*.

Fixintse bé en nostres actituds y nostres gestes y apendran una pila de coses. Y no temin els que van per bon camí. D'aquets ne serem sempre companys fidels y fins alguna volta'ls hi passarem el morret per la cara y farem *rum-rum*.

Ara als altres, esgarrapada!

EN PLÉ ÉXIT

Una ma compassiva ens fa avinenta una famosa cansó que s'ha fet popular a Barcelona, entre'ls periodistes, y que, salvant certs conceptes un xich durs, ens permetém reproduir, pera major honra y gloria d'*El Liberal*.

La lletra es d'un ex redactor de l'eco de les guatilles, que hi feya de graciós en altres temps, y cal confessar que la cansó es justa y graciosa.

S'ha de cantar ab música del coro de «Bohemios» y diu aixís:

*«Esta luz que nunca tiene
don Eduardo de Armiñan,
es la luz conque se alumbran
todos los de El Liberal.*

*Es un pájaro Darío,
Mariano es un animal,
y el i..... de Del Río
va matando El Liberal.*

*Y así desde el fondo
hasta los anuncios,
el pobre diario
perdió la salud,
que esta es la obra
del gran periodista
que nos han mandado
de Calatayud.*

*Y en pos de Miguel Moya
y en pos de Sacristán
dejan sin suscriptores
al pobre Liberal».*

Es tan gráfica y expressiva la adapta-

ció, que nosaltres no hem pogut resistir al desitg de bombejar al *firm company de causa*, que está al Peu de la Creu.

¿Qué se li pot negar a un moribond?

Esgarrapades

El dimars passat comensá en l'estatua an-en Rafel de Casanova, la celebríssima *quema de la ciudad* profetisada per l'apòstol del Coll. Per quelcom se comensa, encara que podrà ser que'l foch se propagués a la barraca imperial dels Josepets.

Ja comensém a sentir olor de socarrim.

L'aixugamans d'en Lerroux comenta qu'en la *garden party* del passat diumenge els mateixos que's burlen dels que posen la bandera *nacional* en el jipi, coloquin la catalana en el cap dels caballs. Es cert: pero no l'havem posada ni la posarém may en el cap dels burros.

En Lerroux es amich dels procediments extrems. No pot negarho y nosaltres tampoch. Hi ha coses que són l'evidencia mateixa. Afigúrinse: en el miting anti-clerical del diumenge passat va dir:

—Al que cridi o fassi manifestacions contraries a l'acte que's celebra, que se l'agafi pel coll y se l'oscanyi!

Y en efecte, davant de tals manifestacions tothom va callar.

Per cert que a l'entrada del miting de referencia una cosa va sorprendre a tothom: una safata *para los gastos del mitin*.

Será que a Madrid no són puntuals a pagar les factures?

Y tornant al mateix miting, que va tenir una transcendencia immensa, hem de tornar pel bon nom de la veritat denunciant a la *masa allí congregada* que'l senyor Giner de los Rios, de qui digué l'Apòstol que no hi assistí per falta de salut, s'estava tranquilament escoltant a l'Unamuno.

A no ser que per prescripció facultativa li fossin privats els ayres de la *caza*... Es tant fret, tot allò!

Peró, senyors, qué serí? Miting que celebrem els solidaris, miting fracassat. Fracassat el de Lloret, fracassat el del Poble Nou, fracassat el de La Bisbal... Ja es una desgracia ben grossa, això! Decididament som una colla de fracassats... Confessemho ab tot el respecte degut a la celestial autoritat de l'Apòstol del Coll... del Coll de la montanya pelada y del coll torsat al miting de diumenge, el miting organitzat pels *jóvenes rebeldes* ab safata a la porta.

Els nostres goigs en llahor de l'Apòstol del Coll van tenir gran éxit. Per això el senyor Lerroux, sentintse aludit, volia torsar el coll al que cridés en el miting del diumenge. El senyor Lerroux no'ns ha entés... Nosaltres no'ns referiem pas al coll que sosté'l cap, ni al coll de la camisa de seda... ens referiem al Coll hont fan les brenades, sant cristià!

Vosté no més arregla les coses ab colls... y punys... Ja's veu, ja!

La colla del Apòstol ha estat aquestos dies corrent de Ceca a Meca y la Vall d'Andorra, pera veure si podà adquirir una grossa partida d'ous, a fi de fer una truita ab l'Aplech de la protesta qu'avuy se celebra, tant per aliment dels afamats com per justificar com se gasten els diners que van del Centre a... la Periferie.

Mes han sigut inútils els seus treballs, com falsos els rumors d'escandol y disturbis en el miting; l'Apòstol ens perdona la vida, ens deixa en nostra soletat. Y la massa sense truita. Tot per falta d'ous.

El corresponsal de Palafrugell ens diu que no ha rebut el paquet del nostre primer número. Recomanan als senyors de Co-

rreus que no deshonrin l'ús de les ungles, arma que nosaltres volém dignificar.

A Barcelona hi ha una plaga espantosa de *pediculus*. En Giménez Moya s'ha tallat els cabells.

Hem tingut un éxit immens. Hem sortit nosaltres y han mort *La Pubilla y La Bronca*.

Séales la tierra leve.

Els periodistes, *desecho de tienta y cerrado*, que'ns venen de Madrid, arriben aquí morts de fam, y un cop tenen la tripa plena comensen a vomitar contra Catalunya. ¿Será que'l menjar els reprén?

* *

A ui tenen an en Giménez Moya, ex-mos so de quartilles de *La Epoca*, corresponsal administratiu d'*España Nueva* després—a propòsit: ja ha pagat el Sr. Moya lo que deu als sorianistes?—y darrerament revolucionari lerrouxista, que vingué a Barcelona, cansat d'un dejuni perpetu en tant ara viu, sigui a costa den Badia, sigui a costa d'algu altre.

Y clar está. Un cop tip, vinga dir pestes dels catalans... ¿No li valdria més pagar els menjars que deu a «La Martinica»?

En Giménez Moya parla de revolucions y de revolvers.

No recorda les bofetades den Pere Miquel.

¿Que flach de memoria!

Aquell Giménez Moya o Xavier Alemany—com vulguin—que a «El Diluvio Ilustrado», deya horrors den Lerroux en lletres de motllo, avuy el llepa com un gosset y el declara quefe indiscutible.

Per nosaltres ja'ns va be. Pero, cre'ains l'apòstol del Coll; son més enemichs seus els amichs que'l volten, que nosaltres.

¿Paraula!

Ha sigut denunciat el nostre confrare *L'Avi*. Sentim vivament el trenca-coll, més quan precisament ens donava a nosaltres consells de prudencia. Veritablement, *L'Avi* ja es home experimentat y els seus són d'agrahir. Desitgem que'l trastorn passi aviat.

També ha sigut denunciat *Cu-Cut!* de la setmana passada.

Res: va tastar melons y li feren mal. Nosaltres sentim dolorosament aquesta indigestió y cremém ciris perquè els fats ens lliurin de trobarnos en semblant cas.

Son tant ignorants els del Peu de la Creu—no *El Liberal* que no ho es gayre menos, l'altre—que volent fer broma es posen de peus a la galleda que es un gust.

Parlant del cartell del miting d'avuy retreien que es en paper blanc y'n deduien que'ls republicans han passat per una altra imposició deixant que no's fes en el vermell que es el que han adoptat com a simbol de les seves aspiracions.

Per alguna cosa son analfabets els adoradors del apòstol del Coll!

Si no més haguessin trepitjat les aules d'un Institut sabrien que la llum blanca y per lo tant el color blanc es la *reunió dels set colors del espectre solar*! Y que'l color roig no es més que un dels set colors.

No'l veuen ara'l simbol?

Aixís com la reunió dels colors del espectre per medi d'un prisma dona per resultat el color blanc, també la conjunció o Solidaritat Catalana, atravesant el prisma del amor a la nostra patria ha d'ésser una coloració única y blanca quina intensitat acabarà per fondre les vergonyoses ombres que'l van arrossegant pels baixos fondos socials.

No se'n recorda D. Lacandro de quan estudiava Física?

Per menos donen carabassa als Instituts.

LA FIERA MALVADA

Relación del horroroso caso que sucedió en el país de la Olla, de los estragos que hizo una fiera llamada:

ANIMAL ALEJANDRO

cuya forma era como la presente lámina, por la cual toda la gente estaba atemorizada al ver que se perdían muchas personas y toda clase de animales, y por último se descubrió, como verá el curioso lector.

Formada, según se ve la imagen suya en la estampa, las orejas de Pinilla, la boca como un Vinaixa.

Piernas y patas de Vila, espuelas como una daga, dos alas como Emiliano, sombrero de jipi-japa.

Y los dedos de sus pies (que son con los que redacta en su guarida fraterna lo de la «verdad en marcha», que viene á ser como el cuento de la buena pipa, para mejorarse los garbanos) son cual ganchos de romana, de alfileres todo el pelo, la cola como una lanza á la cual van muy cogidas liendres anti-solidarias.

Ella hería con la lengua porque la tenía larga, hería con las espuelas, con la cola y con las zarpas.

Mucho dinero comiose de esta tierra catalana pero hubo el monstruo Rodriguez que le dió muy buenas pagas y hubo otra fiera corrupta Don Segismundo llamada, que también le dió sus cuartos en bien de la democracia.

Allá en el país de la Olla la gente estaba espantada,

pues por sus cuatro costados el monstruo quiso quemarla.

Se hallaban siempre á faltar personas en abundancia, que la fiera convertía en tristes bestias de carga.

Cuando Moret fué servido y la espada soberana, la ley de jurisdicciones mostró á la fiera malvada y al momento se formaron partidas de gente sana para cazar á la fiera que tan malos ratos daba.

Hacia el lado de Poniente salió el monstruo de una cuadra, que era el lugar indicado para una bestia tan mala.

Al verle los solidarios que eran la gente sensata, le aplastaron con el peso de la causa catalana y quedando triturado, el monstruo estiró la pata.

La boca como un tragon abría mientras rabiaba, y por ella iban saliendo las teas incendiarias que en sus terribles discursos casi siempre le alumbraban.

Tenía el alma en los labios y hasta el alma le escapaba, y de sus fauces tremendas que eran de un rojo escarlata,

salió una mina Matilde, y un edicto por estafa, y la mar de porquerías *soi dissant* republicanas.

La fiera se la llevaron en un carro bien guardada y se mandó que, en seguida, en el centro de una plaza, le hiciesen un buen tablado, que pudiesen bien mirarla.

Por los pueblos y ciudades de toda aquella comarca, hicieron sendos pregones para que todos miraran al monstruo más pernicioso de toda la raza humana.

Ocho días la tuvieron sobre el tablado en la plaza, que todo el mundo la viese de qué modo era formada.

Y tanta gente fué allí que no se hallaba posada; viandas para comer con dineros no se hallaban.

Monstruo que hiciese más daño no le vió persona humana le enseñaron en cien sitios, siguieron Francia y España.

Y aquí de la moraleja de esta relación extraña:

Casi siempre á hierro muere todo aquel que á hierro mata.